

Gabriels sista resa

Akt 2 – Reformers

Thor-Björn Bergman

SOLIND MEDIA

ISBN 978-91-519-6266-5
© Thor-Björn Bergman 2026
Manus utvecklat 2023–2026
Omslag: Thor-Björn Bergman
Omslagsfoto: Shutterstock.com
Tryckt hos ScandinavianBook, 2026
Utgiven av Solind Media – solind.se

Detta är ett utdrag ur *Reformers*, den andra delen i romanserien *Gabriels sista resa*. För att undvika spoilers har vi valt ut ett kapitel mitt i boken som representerar berättarrösten, stämningen och tempot i den fortsatta historien.

Kapitel 8

Johanna satte sig på en köksstol. Det enda som lyste upp den sjaskiga tillvaron var vasen med blommor på matbordet. Ett tjugotal tulpaner sträckte sig mot taket i vridna, dansande rörelser – som om de i sin stilla kamp ivrigt tävlade om att vara den vackraste. Blommorna hade blivit över från helgens julmarknad och var grannens försök att sprida lite glädje efter höstens existentiella kaos.

Innemiljön ökade bara känslan av uppgivenhet. Köksinventarierna hade sitt ursprung i 70-talets effektivitetsmodeller – en design som kändes omodern nu när året närmade sig 2020.

Investeringen i det nedslitna radhuset var spontan – köpet blev klart bara några veckor efter skilsmässan. Göran hade skaffat en kåk i Järpen, och de var rörande överens om var barnen skulle bo, trots att allt annat svävade i ovisshet. Agnes hade redan flyttat till pappa – bostaden låg bara en kilometer från skolan. Samtidigt skulle tolvårige Daniel stanna kvar hos mamma i Mörsil, med högstadiet och kompisarna inom över-skådligt räckhåll. En rättvis lösning för alla inblandade.

Ett skrik hördes genom väggen.

– Lägg av Danne, jag vill se programmet.

– Du kan väl titta på din egen teve?

– Är du dum, eller? Den är ju hos pappa.

– Skit samma, jag var här först.

Johanna reste sig och kastade en blick ut genom köksfönstret. Hon gick in till barnen i ett försök att medla – vilket tillfälle i ordningen var omöjligt att avgöra.

– Men hörni, ska ni verkligen bråka nu? Kan ni inte hålla fred åtminstone över julhelgen?

– Agnes-lasagnes började, fräste Daniel. Jag var här först – pissråt-tan bytte kanal utan att fråga.

– Men nån av er kan väl titta på datorn eller mobilen?

– Ljudet är så dåligt, gnällde Agnes.

– Har du hört talas om hörlurar? fnyste brorsan.

Johanna pustade, irriterad och uppgiven.

– Om Daniel var först bestämmer han. Du är snart vuxen, Agnes – du borde förstå att inte provocera din lillebror efter alla dessa år.

Daniel flinade.

– Agnes-lasagnes, fes som en mes, hoppas vi aldrig mera ska ses.

Agnes lät blicken vandra längs med taket, demonstrativt.

– Du har ett ordförråd som en bebis. Inte undra på att du är sämst i klassen.

Daniel glodde på henne.

– Hörde du mamma? Får hon säga så?

– Agnes, lägg av, fräste Johanna. Sluta uppföra dig som ett barn – du är faktiskt sexton och borde veta bättre än att reta Daniel för nåt han inte kan rå över.

Agnes drog efter andan och bytte samtalsämne i en hast.

– När kommer pappa? frågade hon resignerat.

– Om en timme.

Agnes såg ut som om hon gått vilse i sig själv.

– Måste du jobba i jul? Vi kan väl vara tillsammans alla fyra?

– Jag är ledsn, men vi har ont om personal. Dessutom behöver jag varenda krona – läget är tufft nu när räkningarna ska betalas.

– Men du kan väl kika förbi en stund på julafton? Du jobbar ju ändå i Järpen.

– Jag hinner inte, mycket måste klaffa och koordineras innan jag ens kan fundera på det. Dessutom ska ett snöoväder dra in på kvällen – det brukar föra med sig oöverskådliga problem. Vi får fira i mellandagarna som bestämt. Då har ni nåt att se fram emot.

Barnen nickade – för en gångs skull överens. Agnes gav sin bror en blick som kunde ha stannat klockan.

– Jag går in på mitt rum, savantfjant.

– Äntligen slipper jag se dig, Agnes-lasagnes.

Systemen knyckte på nacken och försvann ut genom dörren. Johanna tittade efter henne, drog en suck och sneglade på sin son. Daniel hade fått diagnosen autismspektrumtillstånd ett halvår tidigare, och hans lite udda beteende hade därmed fått sin förklaring. Pojken hade svårt med socialt samspel och verbalt tänkande – han låg språkligt sett närmare en sjuåring än en blivande tonåring. Men bristerna komparerades av andra färdigheter. Daniel hade ett fotografiskt minne och en matematisk skärpa som fick folk att höja på ögonbrynen. Vissa kallade honom den vandrande miniräknaren, medan andra valde det mer tveksamma epitetet ”savanten från Mörsil”.

Johanna älskade sina barn reservationslöst. Men ibland blev deras konflikter för mycket, och då skämdes hon för sina känslor och ego-centriska tankar. Att Agnes skulle bo hos sin pappa gav Johanna en sorts inre tillfredsställelse. Med dottern ur vägen skulle spänningarna mellan syskonen förhoppningsvis minska.

Johanna hade valt sitt yrke för att hon ville göra skillnad. Beslutet hängde sannolikt ihop med hennes uppväxt – kanske var det ett sätt att bearbeta minnet av den allvarliga olyckan när hon var nio. Det hade tagit ambulansen över en timme att nå fram till platsen där hon höll på att drunkna. I kaoset som följde fattade den nyexaminerade personalen flera felaktiga beslut. Att syrebristen enbart resulterade i koncentrationssvårigheter och lättare problem med balansen beskrev många som ett mirakel. Men de återkommande symptomen hade aldrig hindrat henne från att fullfölja sin utbildning till undersköterska – eller från att senare vidareutbilda sig till ambulanssjukvårdare.

David lutade sig tillbaka i arbetsstolen och fastnade med blicken utanför fönstret. Sista dagen innan juledigheten närmade sig sitt slut, och han såg fram emot två lugna veckor på gården. Söndagens skidåkning hade gett mersmak – kanske var det den bästa medicinen av alla. Problemen rann av honom, och kroppens varningsrop försvann ner i medvetandets mörker. Han var fri, om så bara för en stund.

Stora snöflingor dansade utanför fönsterrutan, medan vintertrötta Östersundsbor stressade fram på gågatan – som vanligt ute i sista stund för att köpa de där klapparna som skulle göra just den här julen till en minnesvärd händelse. Orealistiska drömmar i en skenbar verklighet.

David granskade texten på bildskärmen. Datakoden störrade utmanande tillbaka. Han lade till en rad.

```
Using (var encryptor = aes.CreateEncryptor(pbkdf.GetBytes(aes.KeySize / 8),  
pbkdf.GetBytes(aes.BlockSize / 8)))
```

Men så högg det till i bröstet – en vass, stickande känsla. Andningen blev snabbare. Han drog in ett djupt andetag och lät luften pysa ut.

Då tittade Mikael in.

– Hur går kodandet?

– Bara bra, svarade David i ett försök att dölja smärtan. Jag jobbar med krypteringen av uppladdningsfilerna.

– Komplicerat?

David skakade på huvudet och pressade fram ett fniss. Små iskalla svettdroppar bröt fram i pannan.

– Ren rutin, sa han. Koden har sitt ursprung i Cryptochat och är sen länge fastnaglad på insidan av hjärnbarken.

– Men den var väl säkerhetsklassad?

– Klassificeringen hävdades för en vecka sen – idag fick jag skriftligt besked från Försvarsmakten. Nu slipper jag skriva ny kod som vi först planerade – det sparar flera dagars arbete.

– Så bra, jag gillar såna nyheter. Förresten, hur ska ni fira jul?

– Fira och fira ... jag är inte mycket för sånt. Vi kommer ha Fredrik hos oss på julafton, planerar att åka skidor på förmiddagen och har beställt landgångar från Strandcaféet. Sen blir det massa godis, kanske en traditionell julfilm – annars bara lugn och ro.

– Det låter som en idealjul i mina öron.

– Själv då?

Mikael stönade, som en ljudlös protest.

– Hela släkten ska samlas hos oss. Troligtvis blir vi ett tjugotal personer, och jag bävar inför dagarna tillsammans. Men Elin vill ha det så – till viss del förstår jag henne. För en kvinna utan barn kan årets känsligaste dag väcka ett behov av närhet – en längtan efter nära och kära.

Davids läppar drogs ut till ett streck.

– Okej ... men nu måste jag fortsätta. Vi stämmer av senare.

Mikael gav tummen upp och försvann därifrån utan ett ord.

```
using (var input = File.OpenRead(inputFile))
```

```
using (var output = File.Create(outputFile))
```

Efter två kodrader var känningen tillbaka. Andningen blev forcerad – som om någon satt på bröstet och höll händerna kring halsen. David försökte tränga undan paniken, gjorde allt för att ta kontroll över kroppens funktioner. Under ett ögonblick övervägde han att ringa 112, men krampen släppte och han sjönk ihop som en punkterad ballong. Kvar fanns svett dropparna i pannan och den obehagliga känslan av att något mörkt lurade bakom nästa krön.

De första installationerna gick smidigt. Samlingslokalen i Östersund stod tom, och även på Stockholmskontoret lyste medlemmarna med sin frånvaro. Det verkade som att till och med nazisterna uppskattade julens fridfulla budskap. På första stället hamnade avlyssningsutrustningen i en bokhylla – bakom böcker med nazistpropaganda och uppmaningar till fascistisk uppvigling. På det andra kontoret hittade Gabriel ett perfekt ställe under ett konferensbord. Med några självhäftande kuddar säkrades utrustningen; intrånget skulle inte upptäckas om inte någon kröp in under bordet.

Lokalen i Borlänge låg i en källare på Bondegatan, inte långt från nazistledaren Magnus Berglinds bostad. Källarfönstren var täckta av massiva järngaller, men inget avslöjade vilken verksamhet som egentligen pågick där innanför. Enligt Lars hade de hyrt lokalen under falska premisser och uppgett att föreningen bestod av radioamatörer. På grund av den dyra utrustningen krävdes ett säkert skalskydd för att försäkringarna skulle gälla.

Tyvärr fanns det människor där inne. En man och en kvinna satt framför en dator i ett kontorsrum; de diskuterade livligt med yviga gester och talande kroppsspråk. Transpeera hade stannat precis utanför dörröppningen, och Gabriel följde spänt nazisternas rörelser. Han blev frustrerad över att inte höra samtalet och beslutade sig för att ingripa – trots sitt löfte att inte utmana ödet i onödan. Han lät farkosten sväva in i ett förrådsutrymme och gläntade på luckan. Genast trängde ljudet från ett upprört samtal in genom glipen.

– Inser du inte att säkerheten brister? sa kvinnan irriterat. Det måste väl du också fatta.

– Nej, verkligen inte, svarade mannen med en förnärmat ton. Våra rutiner har varit fullt tillräckliga hittills.

– Men det är andra tider nu. Intrången blir alltmer sofistikerade, och allt fler har kunskap nog att hacka sårbara datasystem. Om vi inte passar oss kan det sluta riktigt illa.

– Risken är minimal – ingen vågar utmana oss.

– Nu är du naiv. Varför tror du det?

– Dom vet vad vi kan göra. Vilken makt vi har. Skulle nåt rötägg försöka, blir hämnden fatal.

– Jag tror att du har fel, men vi kan kompromissa. Som blivande IT-ansvarig vill jag ersätta alla lösenord till hemsidan med komplexa varianter – bestående av bokstäver, siffror och specialtecken. Sen tar vi bort uppgifterna från molnet och lagrar informationen i värdeskåpet i stället. Då blir risken för intrång obefintlig.

En kort paus uppstod.

– Okej, önskemålet är väl acceptabelt, sa mannen. Bara vi får slut på diskussionen. Vilka lösenord vill du ändra?

– Vi kan börja med webbhotell och FTP.

Ett mummel följde – svårtytt, med bara enstaka ord som trängde genom tystnaden. Gabriel öppnade luckan lite till, sträckte ut handen och sköt försiktigt upp förrådsdörren några centimeter.

– Bra, då gör vi en utskrift och raderar dokumentet från datorn.

En oväntad stillhet tog över. Endast ljudet av stolsben som gled över det bonade golvet bröt lugnet. Tangenternas dämpade klickande följdes av skrivaren som brölade i gång. Till slut hördes det metalliska knäppandet när ett pappersark passerade genom maskinen och spottades ut i dokumentfacket.

– Nu saknas bara kassaskåpskoden, sa kvinnan.

– Skulle inte tro det – sånt anförtros endast den innersta kretsen.

– Men Anders ... är du dum? Fattar du inte att jag tillhör den innersta kretsen nu? Hur ska jag kunna sköta uppdraget utan att ha tillgång till nödvändiga dokument?

– Jag måste få klartecken från Magnus i så fall.

– Okej ... ring honom.

– Jag kan inte ringa mitt i semestern. Är du korkad, eller?

– Jag blir så trött ... han sa ju att vi kunde höra av oss.

En plågsam tystnad lade sig över rummet. Gabriel undrade vad som pågick – tills scenen plötsligt rullade vidare.

– Hej Magnus. Förlåt att jag stör så här dan före julafton, men jag sitter på kontoret med Wilma. Vi har kommit överens om att radera hemsidans uppgifter från molnet och i stället spara informationen i kassaskåpet. Är det okej för dig?

En kort paus följde – sedan fortsatte mannen.

– Wilma menar att hon behöver tillgång till skåpet för att kunna utföra sitt uppdrag, men jag känner mig osäker. Vad tycker du?

Ännu en tystnad – som om tiden höll andan.

– Absolut, jag fixar det. Vi ses strax.

Sekunderna smög förbi i maktigt tempo.

– Magnus godkände vår förfrågan, men du ansvarar för att koden inte kommer på villovägar.

– Självklart ... men det gäller väl alla som har den?

– Visst ... men du måste memorera siffrorna. Dom får inte finnas nedskrivna nånstans. Kombinationen består av tre sifferpar, och vredet måste vridas i en särskild ordning.

– Okej ... låt höra.

Med ens dämpades rösterna, som om de visste att någon tjuvlyssnade runt hörnet. Gabriel spetsade öronen och hörde mannen säga: fyra varv, följt av siffran 20, därefter tre varv. Resten var mummel.

– Enkelt, sa kvinnan med tydlig röst. 912820 ... sitter som berg.

– Så snabbt?

– Jag associerar sifferparen till minnesvärda saker.

– Som vadå?

– Mitt födelseår, min ålder, nästa år. 91, 28, 20.

– Grymt ... in med mappen, sen drar vi. Dom andra är snart här, och jag är fan hungrig på julmat.

En minut förflöt utan ett ord. En dörr slog igen, ett klonkande ljud hördes – förmodligen ytterdörren som låstes utifrån. Gabriel stängde luckan och andades ut. Tio tysta minuter passerade innan han slutligen tog itu med arbetet.

Transpeera gled ut i korridoren. Gabriel lät blicken svepa längs de sterila väggarna. En hög bokhylla stod utmed ena sidan. Tillräckligt anonym för att smälta in – men perfekt placerad. Härifrån kunde utrustningen snappa upp varje ord, utan att väcka misstankar.

Luckan gled upp. Han plockade fram inspelaren och anslöt den till mobiltelefonens app. Gabriel knappade in de stulna inloggningsuppgifterna – och visst, användarnamn och lösenord var korrekta. Apparaten kopplade snällt upp sig till nazisternas nätverk. Han satte buggen på plats, osynlig från normal huvudhöjd, och placerade händerna bakom nacken. Allt hade gått enligt planen – snabbt och smidigt. Nu väntade Jämtland, julfriden och några dagar av nostalgi. Att svepa in sig i barndomens bleknande minnen.

Han var sekunder från att ge sig av när en djärv idé tog form i bakhuvudet – envis som ett hjärnspöke och farligt lockande. Uppslaget var idiotiskt; det borde förankras hos de andra. Men han kunde inte lägga band på sitt starka behov av att agera momentant. Han lät Transpeera sväva in i konferensrummet och öppnade luckan.

Inte ett ljud hördes inne i lokalen – bara bruset från enstaka bilar på Bondegatan. Gabriel smög över linoleumgolvet, kikade försiktigt ut i den smala gången, lyssnade, spejade. Han fortsatte mot den stängda ytterdörren. Inget tydde på att någon hade dröjt sig kvar där ute. Men precis när han var på väg att slappna av ljöd en skarp, genomträngande signal från panelen på väggen.

– Jävla helvete, muttrade han och bannade sig själv för slarvet.

En larmdetektor var monterad i taket, riktad mot ytterdörren och området där han befann sig. En nyckel satt i sjutillhållarlåset. En kraftig gallergrind med ett öppet hänglås var uppsvängd mot väggen. Syftet var troligtvis inte att hålla obehöriga ute, utan att skydda dem som befann sig där inne – annars hade dörrarna varit låsta. Enligt media hade en grupp vänsteraktivister försökt ta sig in i lokalen efter ett bråk i Borlänge centrum ett halvår tidigare.

Han drog på sig plasthandskarna, vred om sjutillhållarlåset och lät nyckeln sitta kvar. Sedan slog han igen gallergrinden, snäppte fast hänglåset och lät nyckeln glida ner i fickan.

Gabriel skyndade bort till kansliet och fick syn på ett stort, klumpigt kassaskåp vid sidan av skrivbordet. Kolossen måste ha varit från tidigt åttiotal. Här fanns varken elektronisk panel eller tryckknappar för att mata in kod – bara ett analogt vred med en massa siffror.

Han ställde sig på knä framför skåpet. Vredet snurrade lätt under fingrarna, och han försökte erinra sig åt vilket håll det skulle vridas för att låsa upp dörren. Gabriel hade sett liknande kassaskåp i gamla filmer och visste ungefär hur man skulle göra – det var bara att chansa åt endera hållet och hoppas på tur.

Röster hördes plötsligt från andra sidan ytterdörren. Han reste sig långsamt, smög ut i passagen och lyssnade.

– Vad i helvete! ropade någon. Dörren går inte att öppna.

– Vad menar du? Det är väl bara att låsa upp.

– Jag försöker, men den verkar vara spärrad inifrån.

Gabriel smög sig närmre.

– Är det nån därinne? sa någon dämpat.

– Förmodligen ... dörren är ju låst inifrån. Och fönsterna är hela – ingen har smitit ut där.

– Då är det kört för dom! fräste en man. Men hur i helvete tog dom sig in från början?

– Dom måste ha smugit sig in medan ni var där, sa en annan och dunkade näven i dörren. Vi slår ihjäl vänstersvinen.

– Vi borde ringa polisen, sa en kvinna med bestämd röst.

Gabriel kände igen rösten. Det var Wilma – hon som snart skulle bli IT-ansvarig inom organisationen.

– Polisen! Är du galen?

– Bara klok – vi kan ju sätta dit förrädarna. Vilken seger för oss.

Tystnaden låg tung.

– Wilma har rätt, sa en grov röst.

Den tillhörde Magnus Berglind, som var ledare för NMR.

– Ringer du snuten, Wilma? bad han.

Gabriel rusade in i datarummet och kastade sig ner framför det blytunga kassaskåpet. Han snurrade på vredet utan att tänka – som om kroppen mindes det hjärnan glömt. På knä, med hjärtat dunkande i öronen, väntade han på klicket. I bakgrunden hördes högljudda röster och skrik, påminde om det kaos som närmade sig.

Han sände en tyst bön till universum. Fingrarna vilade ett ögonblick på handtaget innan han tryckte ner det. Jackpot. Den bastanta järndörren gled upp med ett nästan ohörbart gnissel. Plastmappen låg överst i en decimeterhög samling dokument. Han lirkade fram det första arket, lade tillbaka mappen och stängde noggrant efter sig.

Laptoppen befann sig i standbyläge. Gabriel sjönk ner på arbetsstolen och stirrade på pinkodens inmatningsfält. Helvetes skit, tänkte han och synade dokumentet – men där fanns ingen notis om någon inloggningskod till Windows. Första impulsen var att ge upp. Men så mindes han pappas gamla knep för att lista ut ett lösenord – när man inte har tillgång till trojaner eller kodsnuttar: tänk utifrån offrets synvinkel.

Gabriel lade pannan i veck. Det enda som dök upp i hans huvud var Karl XII – Sveriges kontroversiella kung som regerade från 1697 fram till sin död den 30 november 1718. Att uppmärksamma hans dödsdag var en av nazisternas mest långlivade traditioner.

Uppslaget var en vild gissning – det var bara att chansa. Gabriel knappade in 3011, men felmeddelandet kom direkt. Han tvekade ett ögonblick, bytte plats på månad och dag – och fick fullträff. Datorns skrivbord tornade fram på skärmen, översälat med genvägar till appar, dokument och webbsidor. Dumskillarna hade valt en kod som en fjortonåring kunde knäcka på några sekunder.

Plötsligt hördes polissirener i fjärran. Gabriel vände sig om och kisade ut mot dörröppningen. Han reste sig, smög försiktigt ut i korridoren. Tjutandet växte i styrka – och tystnade sedan.

Gabriel tvekade. Skulle han fullfölja planen – eller fly med svansen mellan benen? Att bli upptäckt innebar katastrof, men han kunde inte gå miste om chansen att utdela nådastöten. Just då dunkade någon hårt på ytterdörren.

– Öppna genast! ropade någon. Det är polisen – öppna, annars bryter vi upp låset.

Skuggor rörde sig utanför fönsternas frostiga glasrutor. Upprörda röster, irriterade kommentarer – ett sorl av viljor, personliga ståndpunkter och tvetydiga argument om varför det pågående brottet måste avslöjas. Nationalismen sades vara Sveriges framtid.

Gabriel skyndade tillbaka till datarummet. Samtidigt hördes ett kraftigt brak från entrén – det säregna ljudet av sprättande träflisor och knäckta dörrfoder. Han satte sig framför datorn, försökte fokusera och hitta rätt bland kataloger och filer. Men att ha polisen flåsande i nacken var mer än vad hans hjärna klarade av.

Gabriel slet ut laptoppens kablar och slog igen locket. Han tog datorn i handen och rusade in till konferensrummet. Just då bröts ytterdörren upp, och ropen kändes farligt nära.

– Sätt fart, bänd upp grinden.

Ett metalliskt klonkande ljud hördes från vestibulen när Gabriel gled in i Transpeeras kabin. Det följdes av en fruktansvärd smäll och ett hetsigt tjatter av aggressiva röster.

– Kolla om dom är i fiket, skrek någon.

– Checka av datorerna, ropade en annan.

– Lugna er, sa en tredje. Gå ut härifrån – låt oss göra vårt jobb.

De sista centimetrarna av öppningen försvann. Gabriel hann precis svänga runt farkosten när två poliser stormade in från korridoren med dragna pistoler. Konstaplarna synade förvånat väggarna, sänkte sina vapen och sträckte på ryggarna. Ytterligare två personer dundrade in – Magnus Berglind och Wilma. Deras häpna ansiktsuttryck övergick gradvis i en slags uppgivenhet.

Gabriel sköt fram styrspaken. Transpeera gled långsamt förbi polismännen, fortsatte upp genom taket och flög ut över Bondegatan. Då övermannades han av skuldkänslor. Att gripa in när tillfälle gavs var som ett berusningsmedel – omöjligt att motstå. En livsfarlig drog som kunde förstöra allt.